

[Traducere din limba engleză]

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
A PATRA SECȚIE

DOSARUL POPOVICIU V. ROMANIA

(Aplicația nr. 52942/09)

HOTĂRÂRE

STRASBURG

1 martie 2016

Această hotărâre va deveni finală în condițiile expuse la Articolul 44§2 al Convenției. Poate fi supus revizuirii editoriale.

Sigla Consiliului Europei

În dosarul Popoviciu v. România,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (a Patra Secție), într-un Complet compus din:

András Sajó, *President*,

Vincent A. De Gaetano,

Boštjan M. Zupančič,

Nona Tsotsoria,

Krzysztof Wojtyczek,

Egidijus Kūris,

Gabriele Kucsko-Stadlmayer, judecători,

și Fatoș Aaraci, *Grefier Adjunct de Secție*,

Deliberând în privat la 9 februarie 2016,

Eliberează următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURĂ

1. Cazul își are originea într-o aplicație (nr. 52942/09) împotriva României înregistrată la Curte în baza Articolului 34 al Convenției pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale ("Convenția") de un cetățean roman, Dl. Gabriel Aurel Popoviciu ("reclamantul"), la 16 septembrie 2009.
2. Reclamantul a fost reprezentat de Dl. D. Apostol, un avocat care practică în București. Guvernul român ("guvernul") a fost reprezentat de Agentul lor, Dna. C. Brumar, de la Ministerul Afacerilor Externe.
3. Reclamantul a depus o plângere în baza Articolului 5 § 1 al Convenției conform căreia a fost în mod ilegal deținut pentru aproape nouă ore în locația autorităților de urmărire penală. În baza Articolului 2 al Protocolului Nr. 4 la Convenție, a pretins o încălcare a dreptului său la libertatea mișcării.
4. La 10 aprilie 2012, plângerile privind Articolele 5 § 1 și 2 § 3 și 4 ale Protocolului Nr. 4 au fost comunicate Guvernului și restul aplicației a fost declarant inadmisibil.

FAPTELE

I. CIRCUMSTANȚELE CAZULUI

5. Reclamantul s-a născut în 1959 și locuiește în București.

A. CADRUL CAZULUI

6. În 2005, un om de afaceri, G.B., a depus o plângere penală împotriva reclamantului și a rectorului Universității de Agronomie privind vânzarea unui lot de teren de 224 de hectare situat în Băneasa, lângă București. A pretins că reclamantul cumpărase lotul de teren pentru o sumă semnificativ mai mică de bani decât valoarea sa actuală. De asemenea, a pretins că lotul de teren nu era proprietatea Universității, ci a Statului Român.
7. La 14 februarie 2008, Procuratura Generală a decis să nu înceapă o investigație, în lipsa dovezilor. Cu toate acestea, la 31 iulie 2008, Procurorul Șef a anulat această decizie și a renunțat la jurisdicția sa în favoarea Direcției Naționale Anti-corupție ("DNA").

8. La o data nespecificată din martie 2009, ofițerul DNA responsabil cu ancheta a făcut o acuzație conform căreia ar fi fost presat să oprească ancheta. În conformitate cu declarațiile sale, doi directori seniori din Ministerul Afacerilor Interne, și anume șeful Departamentului de Informații și Protecție Internă și șeful Diviziei Operaționale a Departamentului Anti-corupție din același Minister, i-au solicitat să soluționeze cazul repede și să furnizeze un răspuns favorabil.
9. În baza mărturiei ofițerului DNA, ancheta inițială privind reclamantul și rectorul a fost extinsă pentru a-i include pe cei doi directori din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.
10. La 12 martie 2009, reclamantul a fost invitat la sediul DNA. A dat o declarație.

B. Privarea de libertate a reclamantului

11. La 20 martie 2009, DNA a inițiat urmărirea penală în privința reclamantului pe motivul că era complice la o infracțiune de abuz în serviciu comisă de rectorul Universității de Agronomie.
12. La 23 martie 2009, DNA a inițiat o altă urmărire penală în privința reclamantului în legătură cu infracțiunea de dare de mită prin prisma influenței exercitate asupra ofițerului DNA responsabil de anchetă.
13. În aceeași zi, procurorul a emis ordine de prezentare în fața anchetatorilor împotriva reclamantului și a altor cinci co-inculpați. În ordinul de a se prezenta emis împotriva reclamantului, s-a menționat că obiectivul ordinului era asigurarea că reclamantul era audiat în capacitatea sa de învinuit în legătură cu infracțiunile de abuz în serviciu și dare de mită în baza Articolulelor 248 și 255 coroborate cu Articolul 26 din Codul Penal.
14. La 24 martie 2009, la aproximativ 3 p.m., reclamantul a fost dus de poliție la sediul DNA în conformitate cu un ordin de prezentare în fața organului de anchetă.
15. Când reclamantul a ajuns la sediul DNA, interogatoriul co-inculpatului său S.I.C., era în curs și a durat până la 7.50 p.m.
16. Subsecvent, un alt co-inculpat, P.P.D, a fost interogat între 8.30 p.m. și 10.05 p.m.
17. Doi avocați aleși de reclamant au fost sunați și invitați la sediul DNA pentru a-l asista.
18. În conformitate cu observațiile Guvernului, unul dintre avocații reclamantului a ajuns la sediul DNA la 4 p.m. și celălalt la aproximativ 7.45 p.m.
19. Reclamantul a rămas la sediul autorităților de urmărire penală fără a fi interogat până la 10 p.m. Conform acuzațiilor sale, care nu au fost contrazise de Guvern, nu a fost liber să plece.
20. Guvernul nu a susținut că reclamantul a fost informat că este liber să plece; dimpotrivă, în observațiile scrise ale acestora către Curte, au susținut că reclamantul a rămas la dispoziția lor pentru interogare între 3 p.m. și 11.30 p.m.
21. Între 10 p.m. și 10.55 p.m. reclamantul a fost informat în legătură cu acuzațiile aduse împotriva sa și a fost audiat de anchetatori.
22. Între 11 p.m. și 11.20 p.m., autoritățile de urmărire penală au interogat un alt co-inculpat, A.I.N.
23. Reclamantul a fost reținut la sediul DNA până la 11.30 p.m., când a fost informat în legătură cu decizia luată de DNA în aceeași zi privind acuzațiile împotriva sa și a celorlalți pârâți.
24. DNA l-a acuzat pe rectorul Universității de Agronomie de abuz în serviciu cu consecințe agravate, pe reclamant de complicitate la abuz în serviciu, și pe cei doi directori seniori ai Ministerului de Afaceri Interne de favorizarea infractorului. Prin

aceeași decizie, toți pârâții au fost plasați în custodie pentru douăzeci și patru de ore, perioada detenției începând dela ora 11.30 p.m.

C. Eliberarea reclamantului

25. Următoarea zi, pe 25 martie 2009, la aproximativ 6.40 p.m., DNA i-a solicitat Curții de Apel București să plaseze reclamantul și pe ceilalți doi pârâți în custodie (rectorul a fost eliberat) pentru douăzeci și nouă de zile, de la 25 martie 2009 până la 22 aprilie 2009.
26. La aceeași dată, Curtea de Apel București, având un singur judecător decident, a respins cererea procuraturii.
27. A decis ca menținerea reclamantului în detenție înaintea procesului nu este necesar. În legătură cu aceasta a subliniat că reclamantul nu s-a sustras procedurilor penale, ci s-a conformat fiecărei convocări a serviciului de urmărire penală. A menționat de asemenea că aducerea acuzatului pe baza unui ordin de a se prezenta în fața organului de investigare nu era justificat fiindcă nu a refuzat niciodată să se prezinte când a fost convocat la DNA. A concluzionat că nu exista nicio dovadă că eliberarea acuzatului ar fi creat vreo amenințare specific ordinii publice sau ar fi împiedicat procedurile penale.
28. Cu toate acestea, curtea le-a impus tuturor interdicția de a părăsi țara pentru treizeci de zile, pe motiv că exista suspiciunea rezonabilă că au comis infracțiunile pentru care au fost acuzați.
29. Un apel pe motive de drept depus de DNA împotriva acestei decizii a fost respins de Înalta Curte de Casație și Justiție la 1 aprilie 2009. Înalta Curte a aprobat decizia Curții de Apel București, notând că reținerea reclamantului înainte de proces a părut excesivă, având în vedere că reclamantul nu avea cazier, avea o poziție bună în societate, și nu exista nicio dovadă în dosar că s-ar fi sustras procedurilor penale. Curtea a considerat că interdicția de a părăsi țara a asigurat echilibrul corect între interesul general al societății în buna administrare a justiției și interesul reclamantului.

D. Repetatele prelungiri ale interdicției reclamantului de a părăsi țara

30. Prin hotărârea pronunțată la 22 aprilie 2009, DNA a prelungit interdicția reclamantului de a părăsi țara pentru încă treizeci de zile, din 23 aprilie până pe 22 mai 2009. Motivele oferite de procuror pentru luarea acestei măsuri au fost că exista suspiciunea rezonabilă că reclamantul a comis infracțiunea, și că era necesar pentru asigurarea bunei administrări a justiției.
31. Reclamantul a contestat măsura în fața Curții de Apel București, argumentând că hotărârea procurorului nu a oferit suficiente motive pentru prelungirea măsurii restrictive, adăugând că s-a prezentat de bună voie de fiecare dată când a fost convocat de anchetatori. A subliniat că restricția de a părăsi țara fusese impusă în 2009, dar în legătură cu o infracțiune pe care ar fi comis-o în 2002. S-a bazat pe faptul că este un important om de afaceri pentru care libertatea de mișcare în afara țării este vitală pentru desfășurarea activității sale.
32. În observațiile sale orale în fața instanței, procurorul a adăugat că restricția asupra libertății de mișcare era justificată de necesitatea de a asigura rapiditatea procedurilor. Reclamantul a răspuns că nu a mai fost invitat la DNA pentru a da o declarație din 24 martie 2009. A adăugat că rapiditatea procedurilor era și în interesul său, deoarece ca om de afaceri cunoscut, reputația și integritatea sa erau prejudiciate atâta timp cât existau măsuri împotriva lui în așteptare.

33. Măsura a fost confirmată printr-o hotărâre interlocutorie emisă de Curtea de Apel București la 27 aprilie 2009, care a constatat că motivele oferite de procuror erau suficiente. A considerat că, din moment ce nu existau noi circumstanțe care ar schimba situația reclamantului, nu exista niciun motiv să se revoce măsura preventivă împotriva sa.
34. Un apel pe motive de drept depus de reclamant a fost respins de Înalta Curte de Casație și Justiție ca inadmisibil la 9 mai 2009. A considerat că legea aplicabilă nu avea prevederi pentru un apel pe motive de drept împotriva unei hotărâri interlocutorii prin care o solicitare de revocare a unei măsuri preventive ar fi fost respinsă.
35. La 19 mai 2009, DNA a ordonat din nou prelungirea interdicției reclamantului de a părăsi țara pentru alte treizeci de zile. Motivația hotărârii a fost exact aceeași ca în hotărârea anterioară din 22 aprilie 2009. Reclamantul a atacat măsura în fața Curții de Apel București. A declarat că trebuia să părăsească țara întrucât fusese invitat la o întâlnire de afaceri în străinătate.
36. Printr-o hotărâre interlocutory din 1 iunie 2009, Curtea de Apel București a ordonat revocarea măsurii. A considerat că reclamantul nu a încercat în niciun fel să împiedice ancheta sau să părăsească țara, și că a îndeplinit toate obligațiile impuse lui de autoritățile judiciare. A menționat de asemenea că exista încă suspiciunea rezonabilă că reclamantul ar fi comis infracțiunea, dar revocarea restricției nu ar împiedica buna administrare a justiției. A concluzionat că desi impunerea unei măsuri preventive ar fi justificată de necesitatea de a asigura buna administrare a justiției și de a proteja societatea prin prevenirea comiterii de noi infracțiuni, în cazul prezent, DNA nu a reușit să explice de ce a-i permite reclamantului să părăsească țara ar avea repercusiuni negative asupra administrării justiției. În același timp, a subliniat că menținerea restricției nu l-ar putea împiedica pe applicant să contacteze toate părțile din dosar și să le influențeze.
37. Apelul pe motive de drept depus de DNA a fost admis de Înalta Curte de Casație și Justiție la 9 iunie 2009. A respins plângerea reclamantului, și a aprobat decizia DNA de a prelungi restricția. A considerat că restricția ar trebui să fie menținută din cauza impactului social negativ cauzat de infracțiunea comisă de applicant și a complexității cazului, care implica multiple acte procedural.
38. La 18 iunie 2009, DNA a prelungit restricția asupra dreptului reclamantului de a părăsi țara pentru alte treizeci de zile. Plângerea reclamantului împotriva măsurii a fost permisă de o hotărâre interlocutory a Curții de Apel București. Instanța a considerat că nu existau motive pentru a justifica menținerea măsurii preventive. A notat în acest sens că niciun act procedural nu a fost înfăptuit în acest dosar din 21 mai 2009, și că reclamantul, un cunoscut om de afaceri, a fost prezent de fiecare dată când anchetatorii l-au convocat. Un apel pe motive de drept depus de DNA a fost respins de Înalta Curte de Casație și Justiție la 3 iulie 2009.

E. Dezvoltări ulterioare

39. La 19 mai 2009, reclamantul a fost invitat la sediul DNA și informat că este acuzat de infracțiunea de dare de mită. Reclamantul a refuzat să dea o declarație, folosindu-se de dreptul la tăcere. Un raport a fost elaborat și semnat de reclamant, avocatul său și de procurorul de la acea dată.

40. La 21 decembrie 2012, dosarul a fost înregistrat la Curtea de Apel București. Conform celor mai recente informații depuse de reclamant, urmărirea penală împotriva sa este în curs.

II. DREPT NAȚIONAL RELEVANT

41. Prevederile relevante ale CPP, în vigoare la momentul material, privind începerea urmăririi penale, părțile și ceilalți participanți la procedurile penale, au următorul conținut:

Articolul 78

Martorul

“Persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor.”

Articolul 228 § 1

Începerea urmăririi penale

“Organul de urmărire penală sesizat în vreunul din modurile prevăzute în art. 221 dispune prin rezoluție începerea urmăririi penale, când din cuprinsul actului de sesizare sau al actelor premergătoare efectuate nu rezultă vreunul din cazurile de împiedicare a punerii în mișcare a acțiunii penale prevăzute în art. 10, cu excepția celui de la lit. b1).”

Articolul 229

Învinuitul

“Persoana față de care se efectuează urmărirea penală se numește învinuit cât timp nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa.”

Articolul 235 §§ 1 și 2

Punerea în mișcare a acțiunii penale

“(1) Procurorul se pronunță asupra punerii în mișcare a acțiunii penale [după o propunere a autorității de investigație penală] după examinarea dosarului.

(2) Dacă procurorul este de acord cu propunerea, pune în mișcare acțiunea penală prin ordonanță. “

42. Mandatul de aducere a fost prevăzut de Articolele 183 și 184 ale CPP. Au următorul conținut:

Articolul 183

“1) O persoană poate fi adusă în fața organului de urmărire penală sau a instanței de judecată pe baza unui mandat de aducere, întocmit potrivit dispozițiilor art. 176, dacă fiind anterior citată nu s-a prezentat, iar ascultarea ori prezența ei este necesară.

(2)Învinuitul sau inculpatul poate fi adus [în fața autorităților] cu mandat chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă organul de urmărire penală sau instanța constată motivat că în interesul rezolvării cauzei se impune această măsură.”

Articolul 184

“(1)Mandatul de aducere se execută prin organele poliției.

(2)Dacă persoana arătată în mandatul de aducere nu poate fi adusă [în fața autorităților] din motive de boală, ofițerul de poliție însărcinat cu executarea mandatului constată aceasta printr-un proces-verbal, care se înaintează de îndată organului de urmărire penală ori instanței de judecată.

(3)Dacă ofițerul de poliție însărcinat cu executarea mandatului de aducere nu găsește persoana prevăzută în mandat la adresa indicată, face cercetări și dacă acestea au rămas fără rezultat [în găsirea persoanei], încheie un proces-verbal care va cuprinde mențiuni despre cercetările făcute.

(3¹)Dacă inculpatul sau martorul refuză să se supună mandatului de aducere sau încearcă să fugă, va fi adus prin constrângere în fața organelor de urmărire penală sau a instanței de judecată.”

43. Alte prevederi relevante ale Codului Român de Procedură Penală privind restricțiile de a părăsi țara în timpul unei anchete penale au următorul conținut:

Articolul 136

” (1)În cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite cu detențiune pe viață sau cu închisoare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, se poate lua față de acesta una dintre următoarele măsuri preventive...

b) obligarea de a nu părăsi localitatea;

c) obligarea de a nu părăsi țara...

(8)Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ținându-se seama de scopul acesteia, de gradul de pericol social al infracțiunii, de sănătatea, vârsta, [și orice] antecedente și alte situații privind persoana față de care se ia măsura.”

Articolul 139

“Când nu mai există vreun temei care să justifice menținerea măsurii preventive, aceasta trebuie revocată din oficiu sau la cerere.”

Articolul 144

Durata reținerii

“1.Măsura reținerii poate dura cel mult 24 de ore. Din durata măsurii reținerii se deduce timpul cât persoana a fost privată de libertate ca urmare a măsurii administrative a conducerii la sediul poliției, prevăzută de Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române.

2.În ordonanța prin care s-a dispus reținerea trebuie să se menționeze ziua și ora la care reținerea a început, iar în ordonanța de punere în libertate, ziua și ora la care reținerea a încetat.

3. Când organul de cercetare penală consideră că este necesar a se lua măsura arestării preventive, înaintează procurorului, în primele 10 ore de la reținerea învinuitului... Procurorul, dacă apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru luarea măsurii arestării preventive, procedează, înăuntrul termenului prevăzut în alin. 1, potrivit art. 146.

4. Când măsura reținerii este luată de procuror, dacă acesta consideră că este necesar a se lua măsura arestării preventive, procedează, în termen de 10 ore de la luarea măsurii reținerii, potrivit art. 146.”

Articolul 145¹

“Măsura obligării de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă învinuitului sau inculpatului, de procuror, în cursul urmăririi penale, sau de instanța de judecată în cursul judecății, de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură...”

LEGEA

I. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 5§1 AL CONVENȚIEI

44. Reclamantul a înaintat o plângere conform căreia a fost privat de libertate la 24 martie 2009 între 3 p.m. și 11.30 p.m. fără nicio bază legală, întrucât nicio ordonanță de a fi plasat în custodia poliției nu a fost emisă pentru primele opt ore și jumătate ale detenției sale la DNA.

S-a bazat pe Articolul 5§1 al Convenției, care are următorul conținut:

“1. Orice persoană are dreptul la libertatea și siguranța persoanei. Nimeni nu va fi privat de libertate exceptând în următoarele cazuri și în conformitate cu o procedură prevăzută de lege...”

A. Admisibilitate

45. Curtea constată că această plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. Curtea constată în continuare că aceasta nu este inadmisibilă pentru niciun alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie să fie declarată admisibilă.

B. Merite

1. Declarațiile părților

46. Guvernul a recunoscut că reclamantul a fost ținut la dispoziția anchetatorilor pe data de 24 martie 2009 între orele 15 și 23:30 în baza unui mandat de aducere.

47. Anchetatorii au emis mandatul, ținând cont de faptul că în conformitate cu prevederile Articolului 183 din CPP o persoană poate fi adusă în fața unui procuror pe baza unui mandat

de aducere chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă prezența sa a fost considerată necesară. Ei au susținut că în cazul de față mandatul de aducere a fost emis pentru a se asigura că reclamantul a fost audiat în calitate sa de acuzat.

48. Guvernul a susținut că reclamantul a trebuit să fie la dispoziția anchetatorilor pentru perioada necesară pentru ca el să fie interogat. În acest sens, ar trebui să se țină cont de faptul că reclamantul nu a fost singura persoană acuzată în ancheta penală; patru co-acuzați au fost duși la sediul DNA și interogați de către anchetatori în același timp.

49. Guvernul a susținut de asemenea că audierea reclamantului în prezența avocaților săi, înainte de luare sa în custodie, a fost necesară în temeiul Articolului 143 din CPP. În acest sens, ei au susținut că promptitudinea formalităților a fost afectată, printre alți factori, până la sosirea avocaților aleși ai reclamantului; prin urmare, unul dintre avocații reclamantului a sosit la sediul DNA la ora 16, iar celălalt la aproximativ ora 19:45.

50. În cele din urmă, Guvernul a subliniat faptul că reclamantul nu a fost privat de libertate, dar libertatea sa de mișcare a fost restricționată pentru scopurile anchetei în curs, în vederea stabilirii faptelor. Ei au concluzionat prin faptul că în cazul în care Curtea a considerat că reclamantul a fost privat de libertatea sa, acest lucru trebuie să fie considerat a se încadra în limitele Articolului 5 § 1 (c) din Convenție.

51. Reclamantul a susținut că faptul că a fost dus la DNA de către poliție în temeiul unui mandat de aducere nu a fost justificat. El a pretins că o asemenea măsură a fost luată în mod normal împotriva persoanelor care au refuzat să coopereze cu organele de cercetare, în timp ce el a mers la DNA de fiecare dată când a fost invitat.

52. Reclamantul a susținut în continuare că privarea sa de libertate nu a fost în conformitate cu Articolele 183 și 184 din CPP. El a susținut că autoritățile nu au oferit niciun motiv pentru care au emis acest mandat împotriva sa, cu toate că potrivit prevederilor Articolului 183 § 2 din CPP erau obligați să facă acest lucru.

53. Reclamantul nu a fost de acord cu afirmația Guvernului potrivit căreia promptitudinea acestor formalități a fost afectată până la sosirea avocaților săi la sediul DNA. El a argumentat că nu a cerut să fie asistat de către doi avocați la alegerea sa. În fapt, el a cerut să fie asistat de către un avocat, D.A., același avocat care îl reprezenta în fața Curții. Avocatul său a sosit la sediul DNA la ora 16.

2. *Aprecierea Curții*

(a) **Perioada care trebuia luată în considerare**

54. Curtea constată că nu se contestă între părți faptul că reclamantul a fost dus la sediul DNA în data de 24 martie 2009 în jurul orei 15 în baza unui mandat de aducere în fața unui organ de

cercetare. Curtea constată de asemenea că procurorul arestat preventiv pe reclamant pentru douăzeci și patru de ore, începând cu ora 23:30. Mandatul său de arestare preventivă în arestul poliției nu a luat în considerare perioada de opt ore și jumătate petrecute de către reclamant în incinta organelor de urmărire penală, așa cum prevede Articolul 144 § 1 din CPP. În consecință, Curtea concluzionează că măsura criticată a început la ora 15 pe data de 24 martie 2009 și a durat până la ora 23 în aceeași zi.

(b) Dacă reclamantul a fost privat de libertate

55. Pentru a stabili dacă reclamantul a fost privat de libertate, punctul de plecare trebuie să fie situația sa specifică, și trebuie să se țină cont de o serie întreagă de criterii, cum ar fi tipul, durata, efectele și modul de implementare a măsurii în cauză (a se vedea *Guzzardi v. Italy*, 6 noiembrie 1980, § 92, Seria A Nr. 39, și *Mogoș v. România* (dec.), nr. 20420/02, 6 mai 2004). Diferența dintre privarea de libertate și restrângerea libertății este doar una de grad și intensitate, și nu una de natură sau de substanță (a se vedea *Austin și Alții v. Regatul Unit* [GC], nos. 39692/09, 40713/09 și 41008/09, § 57, 15 martie 2012).

56. Caracterizarea sau lipsa caracterizării dată de un Stat unei situații de fapt nu poate afecta în mod decisive concluzia Curții cu privire la existența unei privări de libertate (a se vedea *Creangă v. România* [GC], nr. 29226/03, § 92, 23 februarie 2012). Astfel, faptul că Guvernul pârât a considerat că reclamantul nu a fost arestat și reținut nu înseamnă că reclamantul nu a fost privat de libertate.

57. În cauza de față, pe data de 24 martie 2009 reclamantul a fost supus unui mandat de aducere emis de către procuror. În sensul CPP un mandat de aducere nu este o măsură preventivă, cum ar fi arestul poliției sau detenția preventivă. Reclamantul a pretins, și Guvernul nu a contestat, că reclamantul a petrecut opt ore și jumătate într-o sală de așteptare din sediul DNA înainte ca un mandat de arestare preventivă pe numele său să fie emis.

58. În declarațiile lor scrise Guvernul a susținut că reclamantul nu a fost privat de libertate dar că libertatea sa a fost doar restricționată deoarece elementul de constrângere a lipsit. În această privință, Curtea constată că potrivit jurisprudenței sale stabilite, constrângerea este un element esențial în analiza situației dacă o persoană a fost sau nu privată de libertate, în sensul Articolului 5 § 1 din Convenție (a se vedea, de exemplu, *Foka v. Turcia*, nr. 28940/95, §§ 74-79, 24 iunie 2008, și *M.A. v. Cipru*, nr. 41872/10, §§ 186-193, ECHR 2013 (extrase)). Cu toate acestea, în cauza de față reclamantul nu a mers voluntar la sediul DNA. El a fost escortat acolo de către ofițerii de poliție și, o dată ajuns în interiorul acestuia, el nu a mai fost liber să plece.

Chiar și ținând cont de faptul că reclamantul nu a fost încătușat, plasat într-o celulă încuiată, sau în alt mod imobilizat fizic în timp ce se afla în incinta DNA pe parcursul perioadei în cauză, ar fi nerealist să presupunem că el era liber să plece, mai ales având în vedere că a fost adus în

fața organelor de urmărire penală pentru fi cercetat și cercetarea sa nu a început până la ora 22. Mai mult decât atât, în declarațiile lor scrise Guvernul nu a contestat faptul că reclamantul a rămas la dispoziția lor până la ora 22, întrucât scopul mandatului de aducere emis pe numele său era de a-l cerceta.

59. Prin urmare, Curtea consideră că reclamantul a fost sub controlul autorităților de-a lungul întregii perioade, și concluzionează că a fost privat de libertatea sa în sensul Articolului 5 § 1 din Convenție.

(c) Dacă privarea de libertate a reclamantului a fost compatibilă cu prevederile Articolului 5 § 1 din Convenție

60. Curtea trebuie să determine acum dacă reclamantul a fost privat de libertate între orele 15 și 23 pe data de 24 martie 2009 “în conformitate cu o procedură prevăzută de lege” în sensul Articolului 5 § 1 din Convenție.

61. În cazul în care “legalitatea” detenției sale în discuție, inclusiv îndoiala cu privire la faptul dacă “o procedură descrisă de lege” a fost urmată, Convenția se referă, în esență, la legea națională, și stabilește obligația de a se conforma cu normele de fond și de procedură ale legislației naționale (a se vedea Medvedyev și Alții v. Franța [GC], nr. 3394/03, § 79, ECHR 2010).

62. În timp ce pentru autoritățile naționale, în primul rând, și în special pentru instanțe, este normal să interpreteze și să aplice dreptul intern, situația este diferită în ceea ce privește cazurile în care nerespectarea legii atrage după sine o încălcare a Convenției. Acest lucru se aplică în special cazurilor în care Articolul 5 § 1 din Convenție este în joc; Curtea trebuie atunci să exercite o anumită putere pentru a examina dacă legea națională a fost respectată (a se vedea Baranowski v. Polonia, nr. 28358/95, § 50, ECHR 2000-III). În mod special, este esențial în materia privării de libertate ca dreptul intern să definească în mod clar condițiile pentru detenția și ca legea să fie previzibilă în aplicarea sa (a se vedea Zervudacki v. Franța, nr. 73947/01, § 43, 27 iulie 2006, și Creangă, citat mai sus §101).

63. Curtea constată că în cauza de față baza legală pentru privarea reclamantului de libertatea sa au fost Articolele 183 și 184 din Codul Român de Procedură Penală, în vigoare la momentul relevant.

64. Potrivit Articolului 183 § 1, o persoană poate fi adusă în fața organelor de cercetare penală sau a unei instanțe în baza unui mandat de aducere, în cazul în care, fiind citat înainte prin citație, aceasta nu s-a prezentat și ascultarea sau prezența sa era necesară. Reclamantul a susținut că a respectat orice citație emisă de serviciul de urmărire penală înaintea datei de 24 martie 2009, în timp ce Guvernul nu a prezentat nicio dovadă în sens contrar. În această

privință, Curtea constată că doar cu doisprezece zile înainte ca autoritățile de cercetare să emită mandatul de aducere pentru reclamant, reclamantul a dat o declarație în legătură cu aceeași anchetă ca urmare a citării sale de către procuror (a se vedea paragraful 10 de mai sus).

65. Curtea constată în continuare că în conformitate cu Articolul 183 § 2 al aceluiași cod, un infractor sau un inculpat poate fi adus în mod excepțional în fața instanțelor de judecată pe baza aceluiași mandat de aducere chiar înainte de a fi citat, dacă organul de cercetare penală sau instanța consider că această măsură era necesară pentru determinarea cazului, și a furnizat motivele care au condus la această măsură.

66. În această privință, Curtea constată că mandatul procurorului din data de 23 martie 2009 emis în temeiul Articolului 183 § 2 din Codul Român de Procedură Penală nu conținea niciun motiv care să justifice această măsură. Prin urmare, Curtea concluzionează că prin omiterea precizării motivelor care au stat la baza mandatului de aducere, mandatul procurorului nu a respectat normele aplicabile procedurii penale interne (a se vedea Ghiurău v. România, nr. 55421/10, § 85, 20 noiembrie 2012).

67. Mai mult decât atât, Curtea se îndoiește cu privire la faptul dacă privarea de libertate a reclamantului și transferul său la sediul DNA sub escorta poliției erau necesare pentru a se asigura că acesta dă o declarație în calitate de acuzat. În această privință, Curtea constată că dosarul penal în ceea ce privește cazul reclamantului a fost deschis în 2008 și reclamantul s-a supus citațiilor pentru interogatoriu emise de către poliție pe numele său. În plus, Curtea constată că judecătorul Curții de Apel București care a dispus eliberarea imediată a reclamantului la data de 25 martie 2009 a afirmat că luarea reclamantului la sediul DNA în baza unui mandat de aducere nu a fost justificată de către refuzul său anterior de a merge la DNA (a se vedea paragraful 27 de mai sus).

68. Mai mult decât atât, Curtea constată că la momentul la care procurorul a emis mandatul de aducere, reclamantul fusese deja numit în mod oficial drept suspect în legătură cu infracțiunile de abuz și dare de mită (a se vedea paragrafele 11 și 12 de mai sus). Potrivit Guvernului, atunci când reclamantul a ajuns la sediul DNA el a fost informat cu privire la cele două anchete penale deschise împotriva sa și că avea dreptul de a fi asistat de un avocat la alegerea sa.

69. Întrucât reclamantul a fost în mod incontestabil considerat a fi un suspect, legalitate privării sale de libertate trebuie analizată în temeiul Articolului 5 § 1 (c) din Convenție.

70. Potrivit legii române există doar două măsuri preventive care atrag după sine o privare de libertate, și anume: arestul poliției și arestarea preventivă (a se vedea Creangă, citat mai sus, § 107 și Valerian Dragomir v. România, nr. 51012/11, § 79, 16 septembrie 2014). Or, în speță, niciuna dintre aceste măsuri nu a fost aplicată reclamantului înainte de ora 23:30 în data de 23 martie 2009.

71. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că procurorul a avut motive suficiente de puternice pentru a justifica privarea de libertate a reclamantului în scopul anchetei și că legea română prevede măsurile care trebuie luate în această privință, și anume plasare în arestul poliției sau arestarea preventivă (a se vedea Creangă, citat mai sus, § 109). Cu toate acestea, procurorul a decis să păstreze reclamantul la dispoziția sa pentru interogare în temeiul unui mandat de aducere și nu să îl plaseze în arestul poliției până la ora 23:30.

72. Curtea este conștientă de constrângerile care apar într-o anchetă penală, și nu neagă complexitatea procedurilor instituite în speță. Cu toate acestea, în ceea ce privește libertatea, lupta împotriva corupției nu poate justifica recurgerea la arbitrar și la fărâdelege în locurile în care oamenii sunt lipsiți de libertatea lor (a se vedea Creangă, citat mai sus, § 108).

73. În consecință, Curtea consideră că circumstanțele de mai sus dezvăluie faptul că reclamantul nu a fost privat de libertate în conformitate cu o procedură prevăzută de legea națională, ceea ce face ca privarea de libertate a reclamantului între orele 15 și 23:30 pe data de 24 martie 2009 să fie incompatibilă cu cerințele Articolului 5 § 1 al Convenției.

74. Prin urmare, a existat o încălcare a Articolului 5 § 1 al Convenției.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 2 DIN PROTOCOLUL NR. 4 LA CONVENȚIE

75. Reclamantul s-a plâns că interdicția de a părăsi țara impusă asupra sa de către Curtea de Apel București la data de 25 martie 2009 i-a încălcat dreptul la libertatea de mișcare garantată de Articolul 2 al Protocolului Nr. 4 al Convenției, care prevede următoarele:

“... 2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusive propria sa țară.

3. Nicio restricție nu trebuie plasată în exercitarea acestor drepturi, cu excepția celor care sunt în conformitate cu legea și care sunt necesare într-o societate democratică în interesul securității naționale sau al siguranței publice, pentru menținerea ordinii publice, pentru prevenirea criminalității, pentru protecția sănătății sau a moralei, sau pentru protecția drepturilor și libertăților celorlalți.”

A. Admisibilitatea

76. Curtea constată că această plângere nu este în mod vădit nefondată în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție. Curtea constată în continuare că aceasta nu este inadmisibilă pentru niciun alt motiv. Prin urmare, aceasta trebuie să fie declarată admisibilă.

B. Meritele

1. Declarațiile părților

77. Reclamantul a afirmat că interdicția de a părăsi țara impusă asupra sa la data de 25 martie 2009 a fost nejustificată și disproporționată. În acest sens, el a susținut că el a fost prezent în fața organelor de cercetare de fiecare dată când a fost citat și că nu exista niciun motiv să se creadă că el își va schimba atitudinea.

De asemenea, el a pretins că prelungirea măsurii până la data de 3 iulie 2009 nu s-a fundamentat pe motive suficiente.

78. Guvernul a constatat că reclamantul nu a formulat un recurs de drept împotriva deciziei din 25 martie 2009 prin care Curtea de Apel București a impus interdicția de a părăsi țara.

79. Chiar dacă nu a contestat faptul că măsura a reprezentat o ingerință în libertatea de mișcare a reclamantului, Guvernul a declarat că măsura a fost prevăzută de lege, a urmat scopul legitim de a asigura o mai bună administrare a justiției, și a fost proporțională cu scopul urmărit, în măsura în care a servit exclusive ca o măsură preventivă temporară pentru a asigura înfățișarea reclamantului în fața anchetatorilor.

Guvernul a accentuat și mai mult natura complexă a procesului împotriva reclamantului, numărul martorilor care urmează să fie audiați și necesitatea ca reclamantul să fie prezent pentru a fi confruntat cu martorii și co-inculpații. Ei au subliniat de asemenea faptul că reclamantul a încercat să împiedice Ancheta prin mituirea ofițerului responsabil.

80. În ultimul rând, Guvernul a susținut că interdicția cu privire la părăsirea țării de către reclamant a durat doar trei luni și opt zile.

2. Aprecierea Curții

81. Curtea reiterează că Articolul 2 din Protocolul nr. 4 garantează oricărei persoane dreptul de a părăsi orice țară pentru orice altă țară la alegerea persoanei pentru care poate fi admisă. Orice măsură care restricționează acest drept trebuie să îndeplinească cerințele paragrafului 3 din Articolul menționat anterior (a se vedea, printre altele, *Gochev v. Bulgaria*, nr. 34383/03, § 44, 26 noiembrie 2009, și *Nalbantski v. Bulgaria*, nr. 30943/04, § 60, 10 februarie 2011).

82. Orice măsură care restricționează acest drept trebuie să fie legală, să urmărească unul dintre scopurile legitime menționate în paragraful al treilea din prevederile Convenției menționată mai sus, și să găsească un echilibru între interesul public și drepturile persoanei (a se vedea *Baumann v. Franța*, nr. 33592/96, § 61, ECHR 2001-V; *Riener v. Bulgaria*, nr. 46343/99, § 109, 23 mai 2006; and *Bulea v. România*, nr. 27804/10, § 57, 3 decembrie 2013).

(a) Dacă a existat o ingerință

83. Interdicția de a părăsi România a constituit o ingerință a unei autorități publice asupra dreptului reclamantului de a părăsi țara, ala cum este garantat de Articolul 2 § 2 din Protocolul Nr. 4 la Convenție.

84. Prin urmare, trebuie să fie stabilit dacă ingerința a fost sau nu legală și necesară într-o societate democratică pentru realizarea unui scop legitim.

(b) Legalitatea

85. Curtea constată că în speță măsura s-a bazat pe condițiile exprese ale Articolului 1451 din CPP (a se vedea paragraful 43 de mai sus).

(c) Scopul legitim

86. Curtea este convinsă că ingerința cu drepturile reclamantului în temeiul Articolului 2 din Protocolul Nr. 4 a urmărit scopul legitim de a asigura disponibilitatea luki pentru process, și prin urmare, menținerea ordinii publice. Rămâne să se stabilească dacă măsura era necesară într-o societate democratică.

(d) Proportionalitatea

87. Curtea constată că reclamantul a fost acuzat de două infracțiuni pedepsite cu închisoarea. Nu este sarcina Curții să stabilească dacă, într-un caz de acest tip, obligația de a nu părăsi țara a fost în sine o măsură preventivă. Nu este în sine discutabil faptul că Statul poate aplica diferite măsuri preventive care să restricționeze libertatea unui acuzat pentru a asigura desfășurarea eficientă a unei urmăriri penale (a se vedea Fedorov și Fedorova v. Russia, nr. 31008/02, § 41, 13 octombrie 2005).

88. Curtea a constatat anterior într-o serie de cazuri că o astfel de obligație impusă asupra reclamanților a fost disproporționată în cazurile în care durata unei obligații de a nu părăsi teritoriul Statului pârât a variat între mai mult de cinci ani (a se vedea Prescher v. Bulgaria nr. 6767/04, § 47, 7 iunie 2011) și mai mult de zece ani (a se vedea Riener, citat mai sus, § 106).

Pe de altă parte, în cazul în care această obligație a fost impusă pentru perioade care variază între patru ani și trei luni și patru ani și zece luni, Curtea, având în vedere și alte circumstanțe specifice ale fiecărui caz, nu a găsit restricția privind libertatea de mișcare a reclamanților disproporționată (a se vedea Fedorov and Fedorova, citat mai sus, §§ 42-47, și Antonenkov și Alții v. Ucraina, nr. 14183/02, §§ 62-67, 22 noiembrie 2005).

89. În prezenta cauză, măsura preventivă a fost aplicată reclamantului pentru o perioadă de trei luni și opt zile, lungimea restricției fiind substanțial mai scurtă decât în cazurile citate mai sus.

90. Curtea consideră totuși că durata comparativă a restricției în sine nu poate fi considerată ca fiind singura bază pentru a stabili dacă a fost sau nu atins un echilibru corect între interesul general în buna desfășurare a procesului penal și interesul personal al reclamantului pentru a beneficia de libertatea de mișcare. Această problemă trebuie să fie evaluată în conformitate cu toate caracteristicile speciale ale cazului (a se vedea (see *Miażdzyk v. Polonia*, nr. 23592/07, § 35, 24 ianuarie 2012). Restricția poate fi justificată într-un anumit caz numai dacă există indicii clare ale unui veritabil interes public care prevalează dreptul persoanei la libertatea de mișcare (a se vedea *Hajibeyli v. Azerbaijan*, nr. 16528/05, § 63, 10 iulie 2008).

91. În acest sens, Curtea constată că măsura preventivă împotriva reclamantului a fost impusă de o instanță în cadrul unei proceduri care a furnizat toate garanțiile procedurale adecvate. În plus, reclamantul a avut posibilitatea de a contesta măsura preventivă în fața instanței, invocând faptul că măsura l-ar fi împiedicat să își desfășoare afacerea, care implica și călătorii în străinătate.

92. În același timp, potrivit documentelor prezentate de către părți, instanțele naționale au analizat în detaliu declarațiile reclamantului, și au constatat că restricția continuă a libertății de mișcare a reclamantului a fost justificată în circumstanțele specifice ale cazului. Principalul motiv invocat de fiecare dată de către DNA și instanțe în menținerea restricției a fost acela că exista o suspiciune rezonabilă că reclamantul a săvârșit infracțiunea de care a fost acuzat și că revocarea acesteia ar fi împiedicat buna administrare a justiției.

93. În plus, Curtea consideră că natura complexă a procesului împotriva reclamantului, care a implicat elemente de probă ample, ar putea justifica pentru o perioadă de timp limitată interdicția ca reclamantul să părăsească țara astfel încât prezența sa imediată să fie asigurată în cazul în care era necesară. În această privință, Curtea constată că la data de 19 mai 2009 reclamantul a fost invitat la sediul DNA pentru a fi notificat și audiat în legătură cu infracțiunea de dare de mită (a se vedea paragraful 39 de mai sus).

94. Având în vedere că autoritățile nu au dreptul să mențină restricțiile privind libera circulație a persoanelor pentru perioade îndelungate de timp fără o reevaluare periodică a justificării acestora (a se vedea *Riener*, citat mai sus, § 124), în cazul reclamantului o astfel de reevaluare a avut loc la fiecare treizeci de zile. Interdicția de a părăsi țara a fost extinsă în mod succesiv la data de 22 aprilie, 19 mai și 18 iunie (a se vedea paragrafele 30, 35 și 38 de mai sus).

95. În cele din urmă, Curtea constată că instanțele naționale au ridicat măsura preventivă impusă asupra reclamantului atunci când au considerat că aceasta nu mai este necesară pentru buna administrare a justiției, cu toate că procesul penal împotriva sa era în curs (a se vedea paragraful 38 de mai sus).

96. Având în vedere cele expuse mai sus, Curtea consideră că, având în vedere, în special, durata interdicției și revizuirile periodice ale măsurii de către autoritățile judiciare, nu a existat nicio încălcare a Articolului 2 din Protocolul Nr. 4 la Convenție.

III. ALTE ÎNCĂLCĂRI PRETINSE ALE CONVENȚIEI

97. În cele din urmă, reclamantul a depus plângere în temeiul Articolului 5 § 1 al Convenției că mandatul pentru detenția sa timp de douăzeci și patru de ore emis la data de 23 martie 2009 nu a oferit suficiente motive pentru privarea sa de libertate. În temeiul Articolului 5 § 4 al Convenției reclamantul a depus plângere că nu a avut timp să își pregătească apărarea cu privire la măsurile restrictive împotriva sa.

98. Cu toate acestea, având în vedere toate documentele aflate în posesia sa, și în măsura în care aspectele reclamate sunt de competența sa, Curtea constată că nu dezvăluie nicio aparentă încălcare a drepturilor și libertăților stabilite în Convenție sau în Protocoalele sale.

Rezultă că aceste plângeri sunt în mod vădit nefondate și trebuie să fie respinse în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

99. Articolul 41 din Convenție prevede că:

“În cazul în care Curtea constată că a existat o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale, și în cazul în care legea națională a Înaltei Părți Contractante în cauză permite doar o înlăturare incompletă a consecințelor, Curtea trebuie, dacă este cazul, să acorde satisfacție doar părții vătămate”.

A. Daune

100. Reclamantul a pretins suma de 100.000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material, reprezentând veniturile pierdute ca o consecință a interdicției de a părăsi țara. El a pretins de asemenea suma de 1.000.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral, din cauza prejudiciului adus imaginii sale publice prin prezentarea dosarului său penal de către mass-media.

101. Guvernul a susținut că nu a existat nicio legătură cauzală între prejudiciul material pretins și presupusa încălcare a Convenției. Mai mult decât atât, reclamantul nu a prezentat nicio probă pentru a-și susține pretențiile. În ceea ce privește plângerea reclamantului cu privire la prejudiciul moral, Guvernul a susținut că suma pretinsă de către reclamant a fost excesivă, și că simpla recunoaștere a unei încălcări a Convenției ar reprezenta în sine o satisfacție echitabilă.

102. Curtea nu a identificat nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins; motiv pentru care respinge această pretenție. Pe de altă parte, acordă reclamantului 4.500 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

103. Reclamantul nu a pretins nicio sumă pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor naționale și a Curții.

C. Dobânzi moratorii

104. Curtea consideră că este necesar ca rata dobânzii moratorii să fie bazată pe rata minimă de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care ar trebui să se adauge trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE CONSIDERENTE, CURTEA, ÎN MOD UNANIM,

1. Declară plângerea în temeiul Articolului 5 § 1 al Convenției privind privarea de libertate a reclamantului pentru perioada cuprinsă între ora 15 și ora 23 și plângerea în temeiul Articolului 2 al Protocolului Nr. 4 la Convenție admisibile, iar restul capetelor de cerere inadmisibile;
2. Susține că a existat o încălcare a Articolului 5 § 1 al Convenției;
3. Susține că a existat o încălcare a Articolului 2 al Protocolului Nr. 4 la Convenție;
4. Susține:
 - (a) că Statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu Articolul 44 § 2 din Convenție, 4.500 EUR (patru mii cinci sute de euro) în ceea ce privește prejudiciul material, care urmează să fie convertită în moneda Statului pârât până la rata aplicabilă la data efectuării plății;
 - (b) că de la data expirării celor trei luni menționate mai sus până la achitarea dobânzii simple, va fi plătită la suma menționată mai sus, o rată egală cu rata minimă de împrumut a Băncii Centrale Europene pe parcursul perioadei de întârziere, la care se adaugă trei puncte procentuale;
5. Respinge restul capetelor de cerere din plângerea reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

HOTĂRÂREA POPOVICIU V. ROMÂNIA

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la data de 1 Martie 2016, în conformitate cu
Regula 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Fatoş Araci

Grefier adjunct

Andras Sajó

Președinte

1.
Auth
trans
ellip:
The
page
and v
The
regis
The f
Subs
autor
tradu
omisi
Înscri
titlul/
mie în
Tradu
cu nr.
S-a în

ROMA
Union
Notary
Functi
Registe

certify t
of the 3

The doc

Charged

TESU

semnătu
notarial,

Înscrisul

S-a înca:

I, the undersigned, Păslaru Nicoleta, sworn interpreter and translator for English language by the Authorisation no. 16807 of 11.08.2006 issued by the Romanian Ministry of Justice, certify the exactness of this translation from English into Romanian, that the presented text has been completely translated, with no ellipsis, and that, by translation, the document suffered no falsification of the content and meaning.

The document whose translation is requested completely has, in its thoroughness a number of 19 pages, has the title/name Case of Popoviciu v. Romania, was issued by the European Court of Human Rights, and was presented to me completely in excerpt.

The translation of the document has a number of 20 pages and was performed according to the written request registered under no. 17 of 18.04.2016 in my Archive.

The fee of 20 lei was charged, with receipt no. 8714517 of 18.04.2016.

Subsemnata, Păslaru Nicoleta, interpret și traducător autorizat pentru limba engleză în temeiul autorizației nr. 16807 din data de 11.08.2006, eliberată de Ministerul Justiției din România, certifică exactitatea traducerii efectuate din limba engleză în limba română, că textul prezentat a fost tradus complet, fără omisiuni, și că, prin traducere, înscrisului nu i-a fost denaturat conținutul și sensul.

Înscrisul a cărui traducere se solicită în întregime în extras are, în integralitatea sa, un număr de 19 pagini, poartă titlul/denumirea de Cazul Popoviciu v. Romania, a fost emis de Curtea Europeană a Drepturilor Omului și mi-a fost prezentat mie în întregime în extras.

Traducerea înscrisului prezentat are un număr de 20 pagini și a fost efectuată potrivit cererii scrise înregistrate cu nr. 17 din data de 18.04.2016, păstrate în arhiva subsemnatei.

S-a încasat onorariul de 20 lei, cu chitanță nr. 8714517 din data de 18.04.2016.

**SWORN INTERPRETER - TRANSLATOR/
INTERPRET ȘI TRADUCĂTOR AUTORIZAT NICOLETA PĂSLARU**

ROMANIA / ROMÂNIA

Union of Notaries Public/ Uniunea Notarilor Publici

Notary Office/ Biroul Notarial

Functioning Authorisation No./Licență de funcționare nr. 16807 din data de 11.08.2006

Registered Office/ Sediul

ROMANIA
Uniunea Națională a Notarilor Publici
Asociație profesională notarială
Biroul Notarial, FIDELIS
Cod fiscal: RO 18642686
Licență de funcționare nr. 612709/10.03.2016
Adresa: Victoriei 155, S. 1, Et. 5, Sector 1, București
Tel./Fax: 021 316 0650, 021 316 0669

CONCLUSION OF AUTHENTICATION OF THE TRANSLATOR'S SIGNATURE NO.

TESU SIMONA DIANA

Notar Public

Year.....Month.....Day

....., Notary Public, on the ground of the art. 12, letter „j” of the notaries public and notary activity no. 36/1995, certify the above signature of Nicoleta Păslaru, sworn interpreter and translator, based on the sample signature deposited on the Notary Office, of the 3 document original copies, which has as integral part a copy of the translated document.

The document whose translation is solicited is an original.

Charged fee of 36 Ron, with receipt/cash receipt/bill of credit no. 3027, 2016

ÎNCHEIERE DE LEGALIZARE A SEMNĂTURII TRADUCĂTORULUI NR.

TESU SIMONA DIANA

Notar Public

Anul.....Luna.....Ziua

....., notar public, în temeiul art. 12 lit j) din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 26/1995, legalizează semnătura de mai sus, aparținând lui, Nicoleta Păslaru, interpret și traducător autorizat, în baza specimenului de semnătură depus la biroul notarial, de pe cele 3 exemplare ale înscrisului, care are ca parte integrantă o copie a actului tradus.

Înscrisul a cărui traducere se solicită este un înscris autentic.

S-a încasat onorariul de 36 Ron, cu chitanță/bon fiscal/ordin de plată nr. 3027, 2016

Notary Public/Notar public

